

Un cèntric hotel

La darrera Festa Literària de Santa Llúcia es va celebrar a Barcelona, en un cèntric hotel. Vet aquí una fórmula periodística consagrada per l'ús per a la indicació de l'establiment —un hotel, un restaurant— on ha tingut lloc una determinada festa o celebració, un acte social, sense esmentar-ne el nom —de l'establiment en qüestió—, cosa que sembla impedir una mena d'escrúpol a fer-ne una publicitat considerada de mal to. Avui, aquesta fórmula estereotipada —l'ús de l'adjectiu *cèntric* aplicat a un local públic, més com un pseudo-determinatiu que no pas com un qualificatiu—, ha anat caient en desuetud, però ha estat un recurs que ha donat un gran rendiment durant molts anys.

La utilització d'un adjectiu com ara *cèntric* en casos com els que comentem no ha obeït únicament a una rutina molt pròpia de les gasetilles periodístiques sinó també, de fet, a una certa necessitat. Limitar-se a dir que el lloc de celebració d'una festa era un hotel o un restaurant és formar una frase de sentit incomplet, que no expressa del tot la idea que el redactor vol comunicar, o que àdhuc expressa una obvietat: *El dinar va tenir lloc en un restaurant*. Perquè la idea principal que es vol expressar en aquests casos, més que no pas en la classe o natura de l'establiment, està en la de la seva categoria, això és; consisteix a posar en relleu que es tracta d'un establiment de prestigi, ben conegut de tothom, del qual, però, no seria delicat d'esmentar el nom, i l'adjectiu *cèntric*, que anteposat al nom ha adquirit una significació diferent de la que li atribuïm habitualment i li reconeixen els diccionaris, ha acomplert aquesta funció gairebé determinativa, d'inclusió de l'establiment al nom genèric del qual s'adjunta en un elenc constituït per noms prestigiosos.

Són nombrosos els casos en què un substantiu, per més que designi una idea ben concreta i específica, necessita o demana que sigui completat per un adjectiu o per un altre complement de nom, encara que no aporti gran cosa al seu significat. La tria d'aquest adjectiu i complement de nom és sovint delicada, perquè si té un sentit massa precís pot comportar una limitació o exclusió no desitjada. Si l'ús ja n'ha consagrat un, el problema es resol còmodament. Si no, o si hom no vol centrar en el tópic, cal trobar la solució explotant amb imaginació i esperit creador els recursos